

ramsaltet Sild til al den Kvindelighedens Sødsuppe, som Partierne plejer at servere os. Vi vidste, hvor vi havde Birck, derfor var jeg ogsaa helt ked over, at han gik sin Vej; — hvem skulde nu holde Liv i Kvindernes politiske Valgret. Men Skæbnen var os gunstig, vi fik Bramsen i Stedet. Og hvad var det nu, Bramsen sagde paa Valgtribunen, som vi lo saa meget af ved Mødet i Silkeborg? — Han vilde ikke *paa-tvinge* Kvinderne den politiske Valgret, og han vilde ikke have Ulejligheden af at slæbe sin Kone med til Valgstedet. Men Herregud, Manden havde jo Ret; thi selv om vi Kvindesagskvinder siger aldrig saa tit vi og Danmark om os selv, saa er vi jo dog ikke stort flere end, at vi kunde slaa os ned alle tilsammen paa Amager, med Udsigt til at leve; det kan jo Bramsen ikke gøre for. Ganske vist kunde han have været saa fremsynet at forstaa, at vi 17—18000 Kvinder kun er Fortravet for en Fremtidsarmé; hans Galanteri mod de andre Kvinder smager en Smule af Fortid. Men ærlig talt, kan noget Parti sige sig fri for Fortidighed i Kvindespørgsmaalet? — Tænk paa Socialdemokraterne, som paa deres Odenseprogram forbød deres Kvinder at danne særlige Kvindeforeninger! Var der ikke Fortid i dette? Tænk paa den radikale Kultusminister, som ikke kunde begribe, hvad en kvindelig Seminarieforstander skulde med en stor Lejlighed og Lønforhøjelse! Var der ikke Fortid i dette med? — Og endelig, skal ikke selve I. C. Christensen som Kultusminister have svaret en kvindelig Stipendieansøger, at Kvinderne kunde tage sig noget nyttigere for end — som vedkommende Dame — at skrive en Musikhistorie. — Kan nogen øjne Fremtiden i dette?

Og alle disse kalder sig dog vore Venner! Nej, lad os være glade for Bramsen, han beder os gaa hjem og blive nogle flere, før han vil give os sin Stemme, og det er lige som talt ud af mit Hjærte.

Lad os møde op ved næste Valg med et antageligt Flertal, saa giver saamænd baade det første og det andet B os en politisk Valgret og deres Velsignelse i Tilgift; de kan jo heller ikke godt være andet bekendt.

G. L.

2 Gange 14 Dage for sent.

Det er fuldstændig rigtigt, hvad Fru Gyrithe Lembche skriver i næstsidste Nr. af »Kvinden og Samfundet«, at de socialdemokratiske Blade lider af Kvindeforskrækkelse, men hvad skal man sige om den Forskrækkelse, som Dansk Kvinde-samfund lider af, nemlig Socialistforskrækkelsen, som særlig gav sig stærke Udslag ved Fællesmødet i Silkeborg. Der fik Fællesmødet stemt Fru Nelly Hansen ud af Fællesstyrelsen. Kan gerne være, at Fru Hansen lidt for tidt lader os vide, i hvilket Parti hun staar, tiltrods for, at det stadig hævdes, at Foreningen intet politisk Standpunkt indtager, saa det burde være os ligegyldigt, hvilket Parti den Enkeltes Sympathi tilhører; men Fru Hansens Dygtighed og Klogskab vil ingen kunne bestride, som overværede Afstemningen over Resolutionen om Enkers Forsørgelse. Fru Hansen skar med kloge og klare Ord igennem Taagen, som Resolutionen var ved at drukne i. Skal vi nu foreløbig undvære Fru Hansen i Fællesstyrelsen, maa vi haabe paa Fru Berg-Nielsens Løfte om at tage Fru Hansens Gerning op, og jeg tror sikkert, man kan stole herpaa, da man altid har Fornemmelsen af, at Fru Berg-Nielsen selv staar bag sine Ord.

Det var ogsaa meget uheldigt, synes jeg, at Formanden for Dansk Kvindesamfund, ved Fællesspisningen, der formede sig som et helt offentligt Møde, takkede Byens Borgere, fordi de havde valgt Hr. Stensballe til Rigsdagsmand.

Nej, lad os tale sagte om »Forskrækkelser« saalænge vi ikke selv kan sige os fri for saadanne.

Margrethe Tobiesen.
Esbjerg.

For at ovenstaaende ikke skal give et misvisende Indtryk af de faktiske Forhold, skal vi blot oplyse følgende:

Det er en ganske ubevelsig Paastand, at Grunden til, at Fru Nelly Hansen ikke blev genvalgt til Fællesstyrelsen, var Socialistforskrækkelse hos Fællesmødets Deltagere. Stemmesedlerne indeholdt jo ikke Vælgernes Motiver, og de blev ikke heller udtalt. Desuden fik Fru N. Hansen et saa stort Antal Stemmer — nemlig 106 af ca. 200 Delegerede, — at denne Forskrækkelse